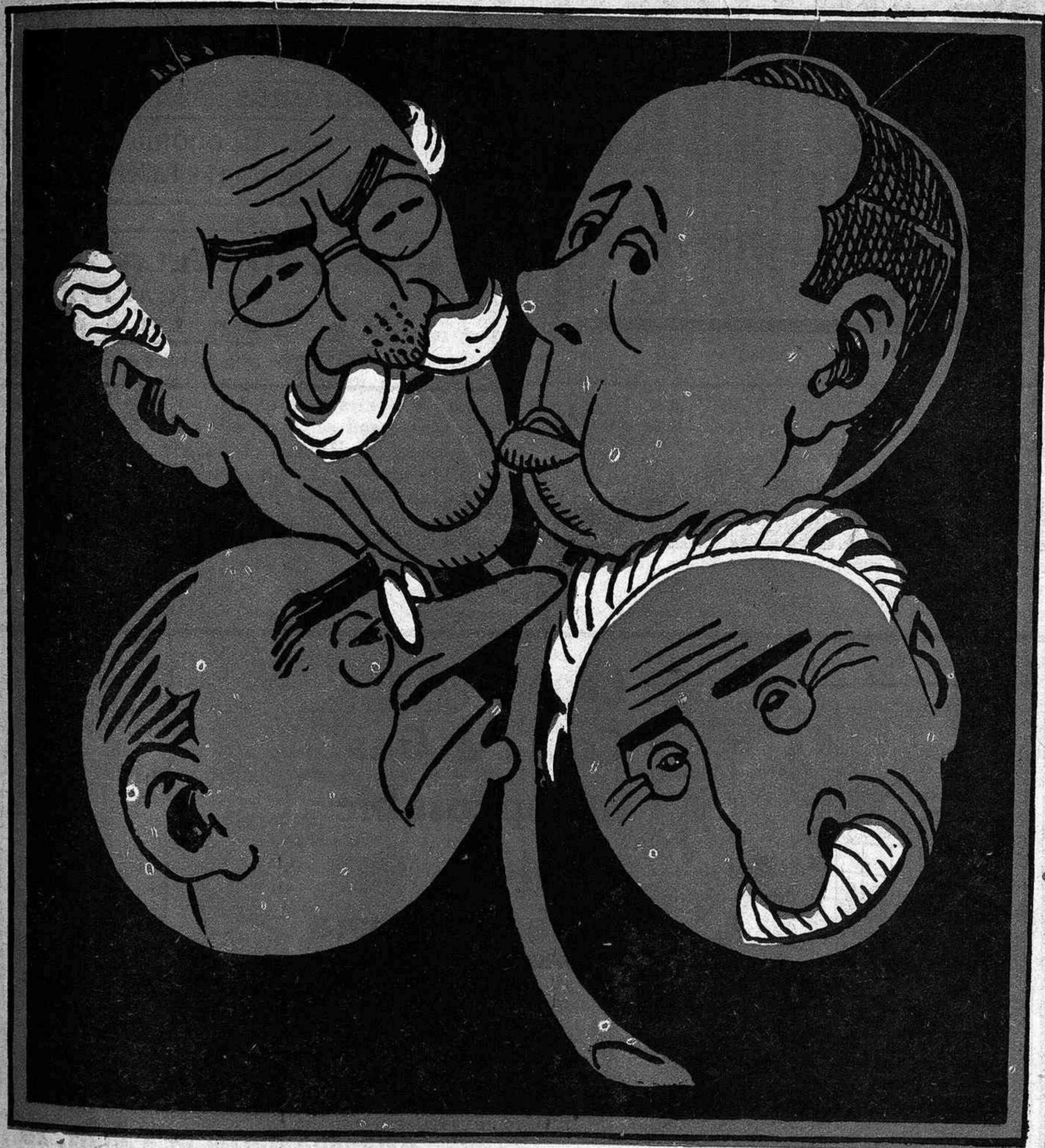

EL TROQUELLA

de la TORRATXA

El trèbol de la sort...

FEROTYL

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Produce pú-riglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfura, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Als de Sant Pere, 60 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

TISORES, NAVALLES I MAQUINES BARBERES

MARCA

ARTERO

REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

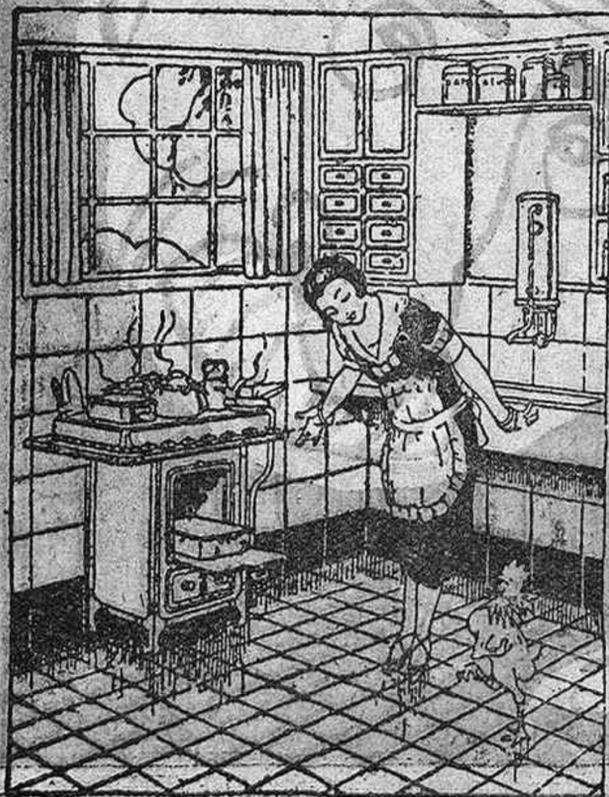
De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES

DAURADES

Pessetes 8'50

**La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna**

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Àngel, 20

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Arrepenides, 8 - Telèf. 21361

BARCELONA

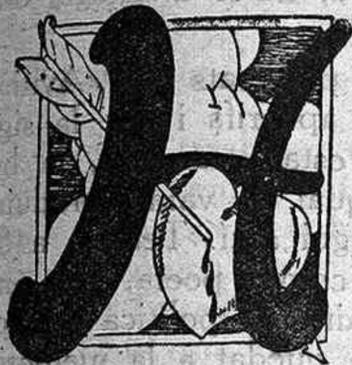
Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Represento el poble!...

OM sent que ho diuen a raig:

—«Represento el poble! Representem el poble!» I hom sap que el qui et diu que representa el poble deu l'enlairament a un atzar polític, a una sort, a una tampa, o a uns diners escampats a balquena.

Pocs dies abans de la caiguda de la Monarquia, encara hi havia personatge monàrquic que parlava en nom de l'opinió. Ja no esmentem els qui afusellaren Galan i Garcia Hernández en nom de la Justícia.

On esguarden els qui manen? No els arriba el soroll del carrer? Parlen d'una opinió que els acompanya, sense escoltar l'opinió? Qui nega que els qui més aferissadament diuen que representen el poble, són una petita minoria que es representa ella mateixa, sense representar ningú més? En les nostres intervencions electorals hem vist victòries especialment, la victòria del senyor que ha guanyat per sis vots arrancats amb tirabuixó per secretaris funàmbuls que han falsificat actes, que han omplert amb tot el cens les actes que se'ls ha portat en blanc, que han fet servir la força per coaccionar els temorecs i han fet córrer el diner per seduir els caps de trepadella. L'home sortit d'aquest poti-poti l'hem vist després parlar en públic i dir a tota veu:

—«Jo, que represento el poble!»...

Quan són els qui legalment podrien dir: —«Jo, que no represento el poble!... Nosaltres, que no representem el poble!»...

Se'ns anava escapar de dir: el que interessa a segons qui es governar quan el que hem de dir, és: l'interessant per a molts és ocupar càrrecs en el govern i anar tirant de la rifeta des del Govern!

Als mots de representar el poble s'hi afegeixen uns altres mots: —«Ens sacrificuem en els alts llocs per patriotisme! Espanya ens exigeix aquest turment! La Pàtria ho vol!»

Com poden dir que representen el poble, que tenen el suport de l'opinió pública, que són el reflex de la voluntat popular, els qui es passen el temps apuntalant-se i fent combinacions? Com poden dir que representen la voluntat popular els blocs heterogenis ajuntats a l'atzar per propis interessos i sense possibilitats d'un treball conjunt i concret? Com pot dir que

representa el poble el qui és joguina d'unes forces poderosíssimes i utilitzat només com a catapulta per foradar muralles?

Podem dubtar que aquests polítics coneguin la seva situació? Si en dubtem, els neguem visió, primera qualitat d'un polític. Si no en dubtem, hem de convenir que són homes de barra que ho fan tot per seguir sacrificant-se en determinats llocs, la qual cosa presuposa un innegable masoquisme, ja que el sacrifici és innecessari.

Un polític, de dretes especialment, ha de saber que mai no representa autènticament la majoria. Els partits de dretes són partits francament de classes que s'aprofiten del que tenen,—el capital—en les consultes electorals. La massa, el poble, els més, no són ni poden ésser de dretes. Es desenten d'eleccions o es dobleguen a imposicions dels poderosos. ¿Qui dubta que si el poble votés amb consciència la revolució pacífica tombaria tot el que hi ha a dalt? Poden, quatre fraccionetes o cinc, sorgides a l'atzar,

creure de bona fe que representen l'opinió, el poble... i, si volen, l'Espanya? I poden creure quatre fraccionetes o cinc, sorgides a l'atzar d'unes eleccions

responen a una exigència de l'opinió pública, a una necesstat del poble, i, si volen, a l'endegament patriòtic d'Espanya?

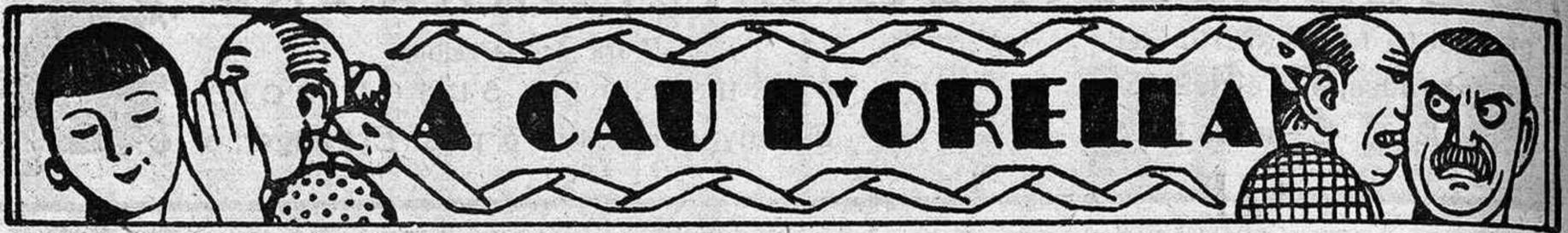
I escolteu encara: entre aquests polítics hi ha els qui s'han sentit cridar en apoteosi de míting: «són els salvadors de la Pàtria». ¿Com, sense que se'ls trenqui la cara de vergonya, els polítics que treballen per ells, que s'esbatussen per ells, que intriguen per ells, que s'aprofiten tant com poden, es poden deixar dir: «els salvadors de la Pàtria?». Quin concepte tenen de la Pàtria i de la Política semblants senyors?

El panorama polític es pot contemplar la majoria de les vegades únicament amb ulls polítics. Ai del qui el contempla amb ulls normals!

Qui féu la Revolució? El poble! Poden representar el poble els qui neutralitzen tots els efectes renovadors d'una Revolució?

«Represento el poble! Representem el poble»—quin escarni!

quin escarni!

Les ràdios i Setmana Santa

Ens asseguren que per la Setmana Santa els empleats de les ràdios Catalunya i Barcelona, portaven cucurulla per dintre casa.

Naturalment que els dirigents, poca o molta, en deuen portar sempre. Però aquests dies —dits sants—, s'han pogut donar gust i fer de les seves i exhibir la cucurulla ben arromangadament.

L'estranger, es deu haver format un trist concepte de la nostra República laica, els dies de Setmana Santa. «Miserere» per ací, Pare Laburu per allà. Passions. «Saetes», anunci d'actes religiosos. Prèdiques. I, quan afluixaven una mica, «l'encís del divendres sant» del Parcifal. L'autèntica Espanya negra sorgida amb més fúria que mai.

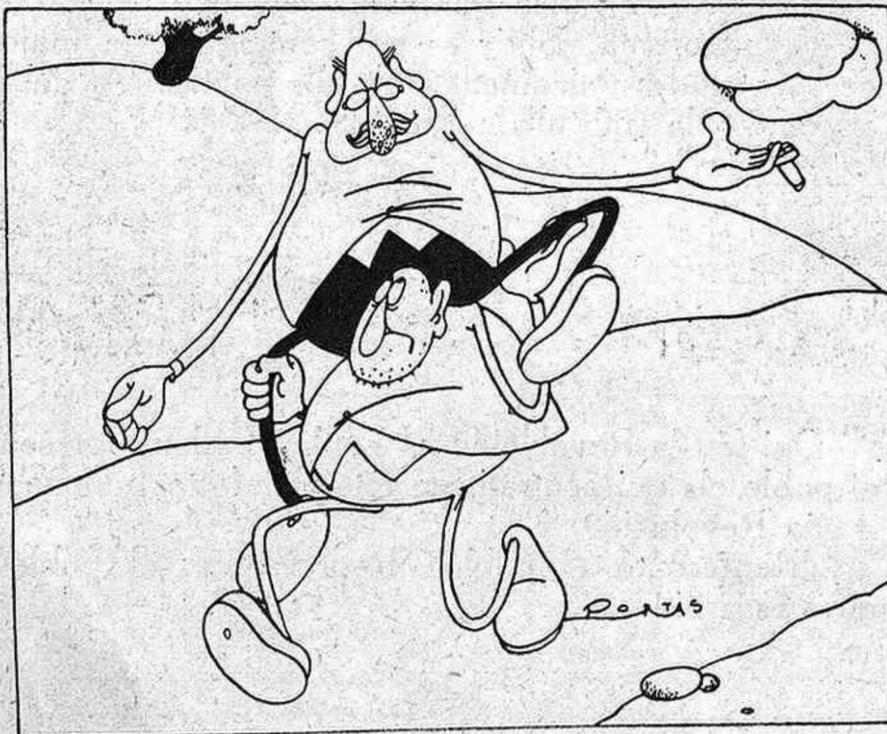
¿Per què la posició endolada de la ràdio aquests dies? Política? Fervor? ¿Ajuda als elements que tenen un interès marcadíssim en aparèixer com els més? Ajuda a la reforma constitucional en projecte?

[A large block of text is heavily obscured by heavy black scribbles, making it illegible.]

Uns versos

«Avui», el portantveu de la Lliga, a Reus, en el seu número del 26 de març de 1935, va publicar uns versos signats S. Estrem i Fa. Nosaltres vam reproduir aquests versos, posant-hi un comentari.

En primer terme, els versos ens semblaven dolents i el joc polític, o la facècia política que representaven, pobra. En segon terme, ens va semblar ir-

—Comences a ferte pesat. Em sembla que t'hauré de fer baixar!

respectuosament desvergonyida la dedicatòria dels versos. En tercer lloc no creiem la plaenteria digna d'un poeta com S. Estrem i Fa, autor d'«Elegia del Priorat».

Ara, resulta que els versos publicats per «Avui», i reproduïts per nosaltres, són apòcrifs i que la signatura de S. Estrem i Fa ha estat usurpada. Ja ho saben els d'«Avui», diari del qual els vam reproduir.

Consti que ens plau que sigui així. Teníem a S. Estrem i Fa en un alt concepte com a poeta, i no ens podia convèncer com a tabolaire de política de poble. Si S. Estrem i Fa ens ha quedat a la memòria amb els seus versos:

«Aquells minyons emmorenits de front
i en cada galta una color vermella
que haurien dat trenta-cinc tombs al món
cavalcant dalt d'un bast o d'una cella...»

ens van produir una dolenta impressió els versos de la facècia, versos apòcrifs, segons el mateix Salvador Estrem i Fa, ens escriu.

I consti que els reproduïrem a les nostres planes per a provocar aquesta reacció, car nosaltres volíem saber ben bé si el poeta S. Estrem i Fa, el qual enyorrem callat, ens tornava escrivint amb un peu enlaire, com demostrava la carrincloneria poètica; en aquest cas ens hauria plagut més que el poeta hagués seguit callat. El resultat ens ha estat favorable.

Repetim que ens plau!

Unics versos que Salvador Estrem i Fa ha escrit adreçats a Ignasi Iglésies

«En la mort de Ignasi Iglésies»

Germà de tots demana la mortalla
i amb l'esguard ens vol dir l'adéu darrer;
l'amor de tot el poble l'embolcalla...
se sent olor de terra i de llorer...

Apaga els ulls en l'esblaimada testa
i clou els llavis per no dir res més.
Mor enyorant la més bonica festa;
l'estol dels fills que al seu redós cridés.

Estimava i cantava amb els senzills,
joies i dols els compartí amb nosaltres,
si en vida no el besaren els seus fills,
el ploren, quan és mort, els fills dels altres.

L'havem acompanyat al gran repòs,
humitejat de llàgrimes el rostre,
mai més al nostre no atansarà el seu cos,
però el seu esperit és dintre nostre.

La modernitat excessiva

«Un cartell de regates? Per a quan les regates? S'apropa l'estiu!»

Res de cartell de regates. Es tracta d'un cartell de concurs internacional de motos i sidecars.

El crit del cartell —fa temps que hem quedat que un cartell és un crit en una paret—, per excessiva modernitat injustificada sembla un cartell de mar quan és un cartell de terra.

Una paret, a sol naixent —ho suposem— es confon amb la vela d'una barca.

L'alcalde de Sevilla

Sevilla també té un alcalde eufòric. Entre «saeta» i «saeta», entre paraules pintoresques d'un spíquer que s'adreça als nordamericans, en propaganda turística i moruna i tocs de redoblants d'«armats», la ràdio ens fa sentir la veu de l'alcalde sevillà: «Españoles: Que esta procesión de Seviya marque el principio de una era de prosperidad y de amor entre todos los españoles. Que nuestra procesión señale una era de progreso y riqueza para todos los españoles...»

L'eloqüència transcendent del discurs de l'alcalde de Sevilla no ens estranya. El que ens va estranyar és que un home tan eloqüent no passés d'alcalde.

Darrera seu unes noves «saetes» escatien si era més bonica la «Macarena» que la de les «Angústies».

Cal suposar qu' després de la processó de Sevilla la riquesa plourà damunt de tots. Amén.

Penya «El Musclaire»

Dissabte de Glòria. Matinada. Plovisqueja un xic. Passem pel «Carrer Ample». De dintre un bar surten fermes les notes de «En las alas del deseo» de «Marina». Un «pinyol» ens obre la porta del bar i entrem.

Sentada davant del piano hi ha una dona. Ara, toca. S'endevina que quan sigui l'hora cantarà. Al costat del

piano hi ha dos homes. El més jove és el baríton. El més vell, és tenor.

«En las alas del deseo» s'ha acabat. El públic aplaudeix fragorosament. I el tenor regracia i anuncia que els seus companys cantaran el duo de «Luisa-Fernanda» i que després es rifarà entre els concurrents al bar, «devots de la música bona», una ampolla de xampany.

Aquest tenor que canta en un bar del «Carrer Ample» és en «Manolo» Utor, el «Musclaire». La dama del piano,—pianista i soprano—, i el baríton són els membres actius de la «Penya Musclaire».

Passa un temps. Escoltem altre vegada «Marina» i altre vegada uns «pinyols» sembla que ens abonyeguïn. Quin «pinyols»!

—«Avui està molt bé!»—diu la soprano pianista al mosso del Bar. El baríton, que ho ha sentit, assenteix i afirma: —El «Manolo» també té avui el seu dia de Pasqua».

Ja feta la rifa, els tres artistes es reparteixen el dinar en un recó, i nosaltres sortim del Bar del «Carrer Ample».

Cau llum de matí damunt la diada de Pasqua.

El senyor Pic i Pon, Alcalde, treballa extraordinàriament.

El senyor Pic i Pon, Alcalde, treballa com Alcalde de Barcelona extraordinàriament.

Urbanització de la Rambla de Catalunya per compte de la Companyia de Tramvies.

Suspensió de serveis tramviaris a Sant Andreu, i la seva substitució per autoòmnibus.

Concessió d'un servei d'autoòmnibus Sants-Rambla. Aquets negocis, com es pot veure a cop d'ull, són interessantíssims per a la ciutat i molt complicats amb referència a la seva utilitat i beneficis.

Però el senyor Pic i Pon, Alcalde, treballa i treballa amb pressa, la qual cosa fa que tot això, tan complicat per un altre, i per altres, que no fossin el senyor Pic i Pon, Alcalde, no es podria pas formalitzar així com així, i ara s'ha de formalitzar en vuit dies.

COMPREU

THE REINA

[Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.]

Quan es treballa tan intensament, i amb tanta pressa, es innegable que se sent una gran amor per l'administració de la Ciutat i que es tenen grans capacitats i molta visió.

Quina sort, la de la ciutat, d'haver topat amb un Alcalde que treballi tant i

[Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side.]

Sí, sí; l'Alady

Escoltem aquest tros de conversa a l'Ateneu:

—«Mai no hem pogut sofrir l'Alady. Però aquests dies hem pogut adonar-nos que, com a mal menor, entre l'humorisme d'en Sindreu, el del Miliu, i el d'en Castanys, l'humorisme picapoll de l'Alady té un do: el que li dona la confessió del mateix Alady: —«sóc un bandarria»!

«Sí, sí; l'humorisme de l'Alady! Ens quedem amb l'humorisme de l'Alady.

GLOSSARI

La Plaça de Catalunya o el forat i la cadira

Diuen que un dels sants barons que en la història han representat el paper doble de magnat omnipotent i d'asceta,—Cardenal Cisneros, Francesc de Borja?— es complaia, en senyal d'humilitat, a portar sota les sumptuoses vestidures la grollera roba de burell, rasposa com un cilici. Hi ha malpensats que creuen que aquests instruments de mortificació són com una mena d'excitants afrodisíacs. Respectem totes les opinions, però no ens fiquem en camises de cinc canes i mitja, que ve a ésser l'equivalent aproximat de les "once varas" de la cèlebre camisa.

[Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side.]

Travesseu la plaça immensa. Quan sigueu a l'escalinata de la cascada del fons, a la part del cafè Colom, veureu una cadira de ferro isolada i sota de la cadira, un forat obert, com una ferida, en una de les claraboies que donen llum a les catacumbes del Metro Transversal. Naturalment, primer es va fer el forat i després una bona ànima va cuitar a posar-hi una cadira al damunt per tal d'evitar que algú hi prengués mal.

La cosa fa un mes i mig que dura i tenim la confiança d'arribar a vells sense que ningú s'hagi preocupat de fer treure aquesta joia del nostre urbanisme, que es destaca magníficament al cor de la gran plaça, voltada d'estàtues i de brolladors, i que és l'admiració de propis i estranys.

Hom aterrarà edificis, s'enderrocarà una caserna i

Festa del llibre

Els qui venen més són els autors de Teatre. «Catalunya Teatral» i «El Nostre Teatre», ajudats pels autors, fan caure a molta gent els 0'75 centimets d'un llibre.

—«Qui no es fira, per tan poc preu?».

Ultra això, els autors rivalitzen en signar Navarro Costabella diu que ell ven més que Fages de Climen. Roig i Guivernau compara les piles dels seus llibres amb les d'en Gual. I fa una rialleta maliciosa. Lluís Capdevila es treu per signar uns impecables guants gris-perla que llueix. Joan Cumelles,—no editat encara—, us parla de les obres que donarà a les dues biblioteques catalanes, i signa mentalment. Carles Soldevila esguarda, des de lluny, els seus admiradors. Agustí Collado i Josep Francès firmen amb febre. Ramon Vinyes,—que no té demanadissa—, esguarda les fulles noves dels arbres. Millás-Raurell no ha anat a les parades: una obra declarada immoral no necessita el reclam de la signatura. Albert Piera demana el paper de fil per «Els Homes Forts», «aquest drama genial, segons ell.

Sense una plugeta que cau menuda l'escena seria divertidíssima.

se'n construiran cinc de noves, es tirarà endavant el projecte de reforma del que resta de la Barcelona vella i de la de mitja edat. Es canviaran de lloc els monuments; hom transformarà els passeigs en bulevards i els bulevards en passeigs. S'empraran tones de Netol per a donar llustre als bronzes que tinguin patina; es picaran les parets negres dels vells edificis per tal que llueixin la blancor d'un celobert acabat d'emblanquinar. Es farà tot això i molt més encara. En canvi, és

Al Nord

—Mira, un duro!

—Anem, no t'emboliquis que potser és del Banc d'Espanya.

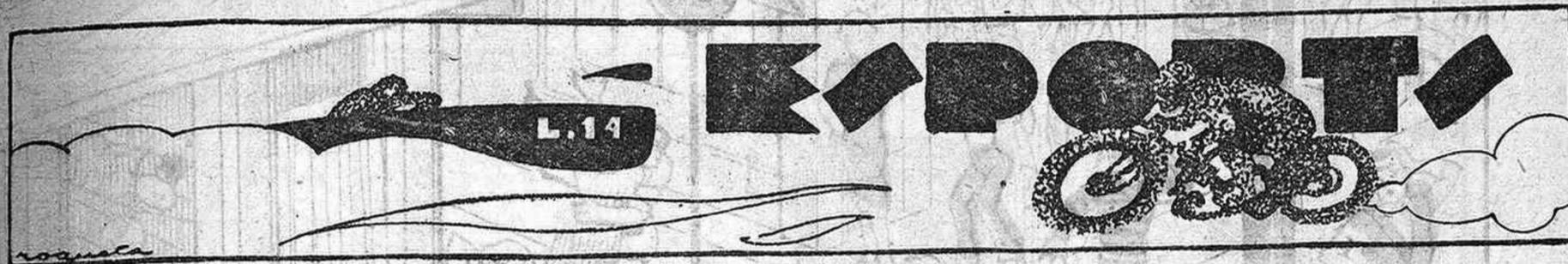

segur que el forat de la claraboia de la Plaça de Catalunya i la cadira de ferro que el cobricela es faran vells, i a la llarga entraran a formar part de les nostres tradicions ciutadanes. Els guies ho ensenyaran als forasters; els somniatruites del folk-lore s'empescaran històries més o menys fantasioses. Tothom se n'haurà adonat, menys els milers de funcionaris municipals encarregats de la decència i del bon ageuament de la ciutat.

Davant d'aquesta deixadesa, d'aquest colossal menfotisme que va des del suprem tetrarca al darrer mem-

bre de les nombroses brigades d'espatllacarrers, no ens restarà altre remei que donar una explicació màgica al turista que ens preguntí la causa d'aquell esboranc crònic i de la majestuosa cadira que l'ampara.

Libertat, per carregar... en tant l'edifici on pens... aquesta cadira acostumada... ben reparat... tor guanyant de medalles i de galindanes, el... PANICAL.

Cronòmetre

PLATTKO

Gal fer honor al qui el tingui meregut. Francesc Plattko mereix l'honor del resultat assolit per l'equip del Barcelona el passat diumenge, en vèncer el Madrid per cinc gols a cap.

No vol dir això que tot el mèrit sigui de Francesc Plattko; quan no hi ha equip, res no hi pot fer l'entrenador; però el Barcelona té equip i té elements... només calia acompanyar-los, i Plattko, ningú més que Plattko, és el qui ha fet l'equip del Barcelona.

Com va guanyar el títol de campió de Catalunya al torneig regional d'enguany? L'equip el va fer Plattko, i era aquest:

Nogués, Zabalo, Arana, Guzman, Bèrkessy, Pedrol, Vantolrà, Raich, Escolà, Morera i Cabanes.

Començà el campionat de Lliga i van dir les cròniques que amb l'equip del campionat català el Barcelona no aniria endavant i que calia renovar-lo. Es deia que Bèrkessy era lent, que Morera és petit i que Cabanes té por, i moltes altres coses.

La guerra es concentrà aferrissadament contra Bèrkessy. No el volien y demanaven gairebé que el traguessin. Creiem que fins s'hauria vist amb gust el seu llicenciament.

Fins en Zabalo, el jugador més destacat de l'equip, l'internacional més notable, feia el buit a Plattko perquè no volia Bèrkessy, convençut que perdrien partits, i topava sovint amb l'entrenador.

A mitja temporada, la guerra a Plattko fou encara més fonda. L'entrenador féu públicament unes manifestacions en què deia que la Directiva havia acordat de concedir-li àmplies facultats per fer els equips.

No era certa l'afirmació. Plattko també ho sabia, però era una indirecta fina per a demostrar en lletres d'impremta que qui fins aleshores els havia fets era la Directiva.

El president del Barcelona arribà a comunicar a Bèrkessy, personalment, que convenia trobar una solució harmònica per a anul·lar el contracte. Les topades internes es van produir al si de la Directiva i, finalment, Bèrkessy no fou llicenciat davant el fracàs de Soler, i decidiren posar-lo novament a la ratlla mitja.

La reaparició de Bèrkessy canvià en absolut el curs dels esdeveniments. L'equip jugava millor, i Bèrkessy havia après d'entrar amb empenta i jugar amb un coratge que aban no tenia. La Directiva, i fins el president i tot, anaren

posant confiança de mica en mica en l'hongarès. Ens atrevirem a dir que fins la premsa i àdhuc l'Aguirre, que tant l'havia combatut arrel d'unies manifestacions despectives per als periodistes, fetes al «Mundo Deportivo», a contracor ha hagut de reconèixer que Bèrkessy juga.

Zabalo reposava. No pas perquè estigués baix de forma, sinó perquè creien que jugava malament amb intenció. Uns deien que volia que fracassés l'entrenador, i altres, que esperava que el Barcelona li donés la baixa per anar al Madrid.

També hi havia qui deia que, al Barcelona, imperava l'intent de fer l'equip amb jugadors catalans, i que anaven a posar de recó Arana, Nogués, Lecuona i Morera, i que Zabalo, sumant-se als jugadors de fora, perquè ell tampoc no és català, jugava malament com a protesta del fet.

Sigui el que sigui, la veritat del cas és que ha sortit a jugar a poc a poc tot l'equip que fou campió, llevat d'en Guzman.

Nogués, Zabalo, Arana, Pedrol, Bèrkessy, Franco, Vantolrà, Raich, Escolà, Morera i Cabanes.

I l'equip va guanyar, el diumenge, el Madrid per cinc gols a zero.

Nosaltres havíem dit que en Morera animava la davantera, i que amb ell l'equip juga com no jugava. Vam dir darrerament que si Escolà no tenia prou empenta, calia posar-lo d'interior, i Escolà, decidit a fer-nos quedar malament, va fer un magnífic partit, el diumenge, i es guanyà el lloc portant bé els companys de ratlla.

L'equip juga ras i amb velocitat com en Plattko volia, i sabem que en Zabalo, en acabar, felicità Plattko amb una coral estreta de mà.

Amb unió a dins l'equip és com cal jugar, i de la manera que el Barcelona podrà ésser el Barcelona, perquè té elements per a ésser-lo.

Plattko és sever, potser un xic barroer quan ha de replar un jugador... però creiem que dels entrenadors que han passat pel Barcelona, és l'home que pot fer millor el miracle que tornin al club les passades glòries, si els elements joves amb què compta, ara, el Barcelona, es deixen de petiteses, que no porten enlloc, i es decideixen tots a fer joc d'equip a fer cas del que Plattko els digui.

Enguany el Barcelona hauria pogut ésser campió de Lliga sense aquestes lluites interiors, reflex de l'ambient que hi havia en la crítica. Si posen compte en els passats errors, encara el podríem veure campió d'Espanya.

AQUELL

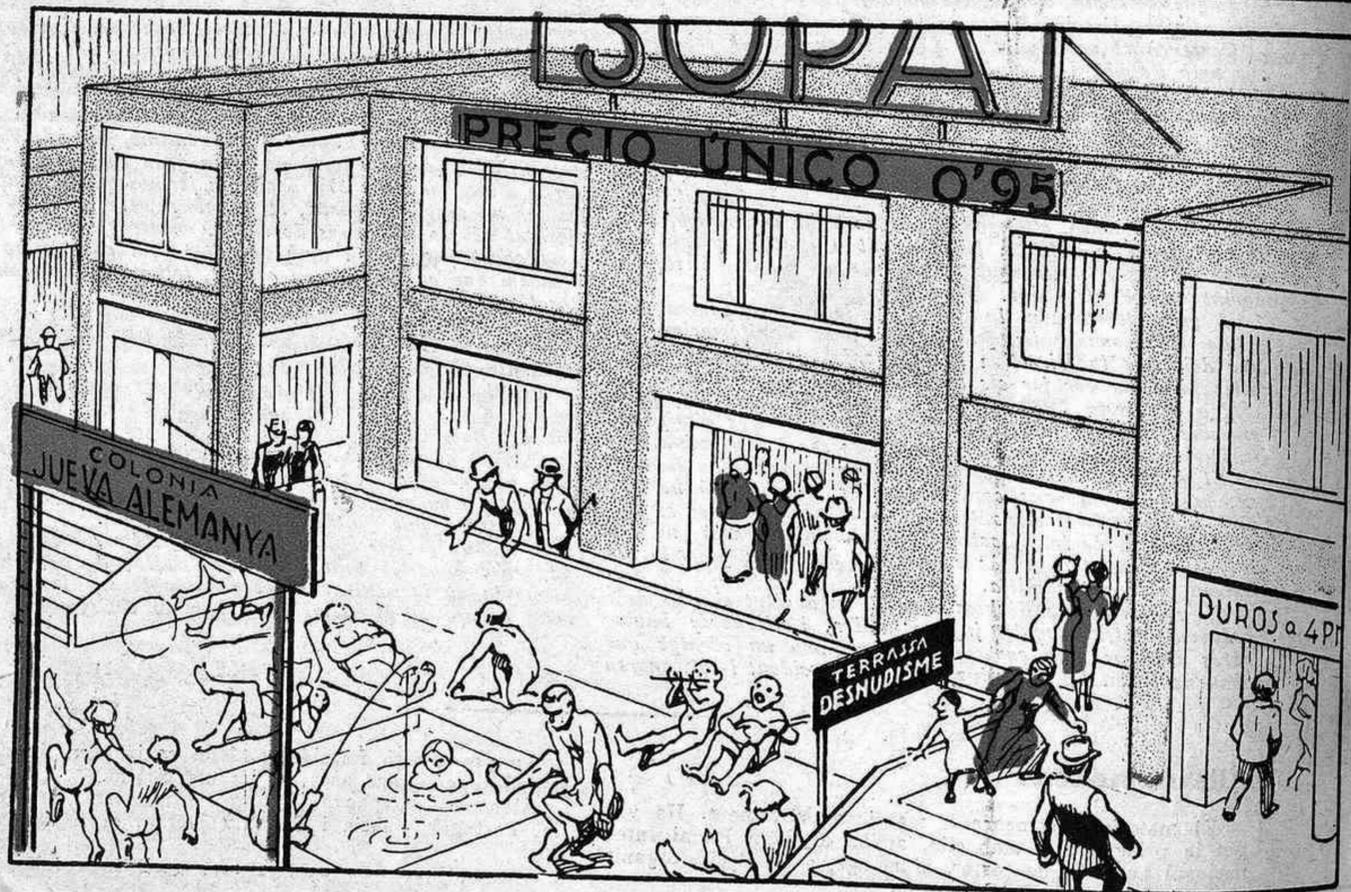
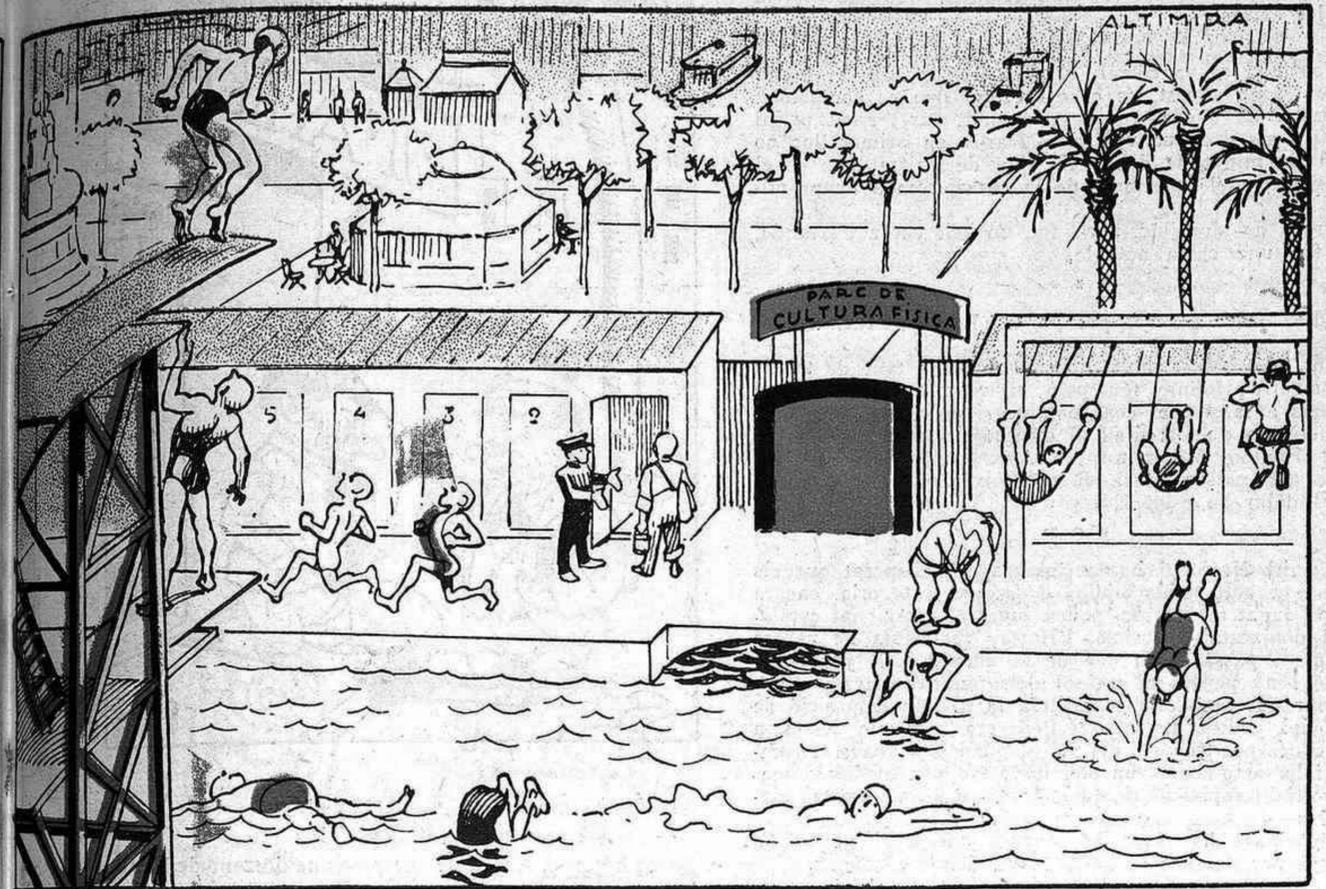
Altaveu indiscret

El motorisme comença a reaccionar novament. Ha vingut la primavera i, amb ella, arriba el Gran Premi Internacional que s'ha de córrer, diumenge, a Montjuïc, organitzat pel Moto Club de Catalunya.

La prova serà formidable. Nou nacions en lluita, representades per grans asos de la motocicleta.

Alemanya, Espanya, França, Anglaterra, Irlanda, Itàlia, Portugal, Suècia i Suïssa correran, diumenge, a Montjuïc.

Veurem qui dels nostres asos serà la revelació de la

Projectes d'urbanització del lloc que deixaran buit les Dressanes

PARTANER DE L'ESQUELLA DE LA TORRATXA L'ARTISTE BARCELONÉS

prova, encara que sentim fonament no veure córrer pel circuit de Montjuïc el nostre gran Aranda, que tant l'avia animat les curses.

* * *

A Montjuïc, es va córrer, el passat diumenge, el premi Masferrer. Amb aquest, és el quart any que es competeix.

El premi ha quedat sense guanyador, car, essent premi per equips, els dos que van classificar-se en primer lloc no portaven un minut de diferència l'un de l'altre, que és el temps exigít en el reglament de la cursa, com a temps mínim.

La prova de Montjuïc, però, fou un èxit per a Ferrando, perquè féu una cursa notable.

* * *

Freddie Miller guanyà per K. O. Johnny Cruz, a Mallorca.

El cubà ha baixat molt d'ençà que porta tant de temps sense combatre; Johnny féu, però, sis repeses. No va caure vençut fins a la setena, cosa notable si es té en compte la gran diferència que va d'ell al campió del món.

Quan Freddie Miller torni a Amèrica, després de tant combatre ací, potser haurà de reconèixer que per a ell la terra del dòlar ha estat Europa.

* * *

El Comitè Nacional ha fet justícia. Ha disposat que els jugadors que actuen als equips de segona categoria, encara que hagin jugat al Marroc, poden jugar el campionat català.

Arrel d'aquesta disposició, l'Horta, que havia de perdre vint punts i passar a la cua de la classificació, jugarà la promoció i no perdrà ni un sol dels punts guanyats.

Es clar que amb el reglament a la mà, la disposició de la Nacional podria discutir-se. Però era just que deixessin jugar l'Horta per treure-li els punts, quan ja acabava el campionat, i havia guanyat un bon lloc? No podien fer el mateix a mitja competició perquè no fos una immoralitat claríssima?

La Nacional ha obrat bé, encara que hagi passat en aquest cas per damunt la lletra morta dels reglaments.

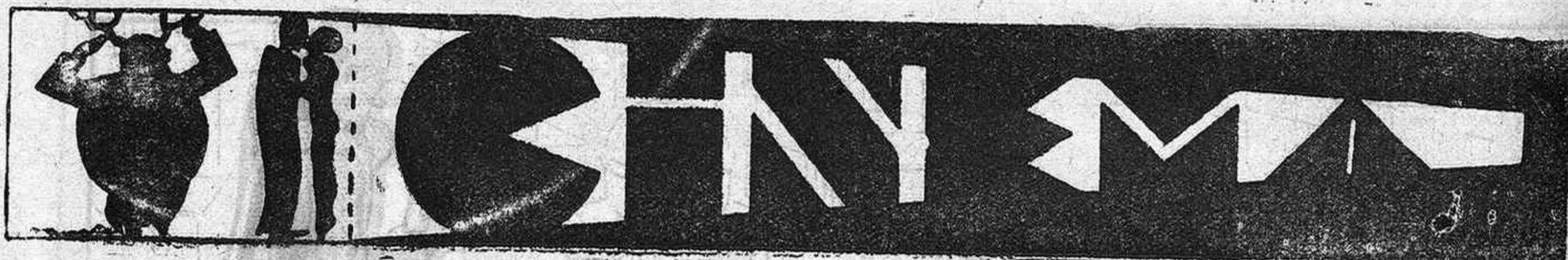

La festa del Llibre

—Vostè, com sempre, carregat de llibres.

—I, vostè, que no ho celebra.

—Ja ho crec. Acabo de comprar una dotzena de llibrets.

COLISEUM: *Tres lanceros bengalies.*

Film de la Paramount. El llibre és de Francis Yeats Brown: «Lives of a Bengal Lancers». I ja diguérem que «Tres llancers bengalies» era una epopeia a la manera de Kipling.

Per una part els deures envers la pàtria —l'Imperi Britànic—. Per altra part les amors humanes, els sentiments de família. Altres petites accions episòdiques i la lluita entre les tropes angleses colonials amb els afridis, comanats pel maharaja Mohamed Khan. La lluita entre els deures envers l'Imperi i els amors familiars els simbolitza el coronel Stone, i topen amb el seu fill el tinent Stone.

El film té una remarcable força èpica i és ben jugat pels qui hi intervenen. Citem en primer lloc Gary Cooper, Guy Standing i Richard Cromwell. La direcció de la pel·lícula de Henry Hathaway, bona. Hi ha conjunts —combats i desfilades— de molta força. El que fluixeja un xic, un bon xic en la cinta, són les escenes on intervé Mohammed Khan. El realisme que anima les altres escenes se n'evapora.

Un bon film.

URQUINAONA: *Dede.*

Film francès, amb Albert Prejean, Danielle Darrieux i Mirelle Perry.

L'opereta d'Albert Villemetz, amb música d'Henri Christiné, tenia un encís parisenc especialíssim. Guissart, en aga-

far l'opereta i portar-la a la pantalla, li ha tret aquest encís, qui sap si per haver agafat precisament l'opereta amb massa fidelitat.

Albert Prejean canta en la pel·lícula «Dans la vie, faut pas s'en faire», i ho canta d'una faisó que fa somniar irresistiblement en Maurice Chevalier, però la cançó d'Albert Prejean, en la pel·lícula, ja no pren l'accent d'himne parisenc que hauria de prendre per fer-ne l'èxit. Resta, per tant, un escenari pueril i ingenu, sense la vida de carrer que fou l'èxit de l'opereta. I això és ben poc per a fer perdre una nit i que hom cregui que l'aprofita.

MARYLAND: *Guillermo Tell.*

Producció Filmófono.

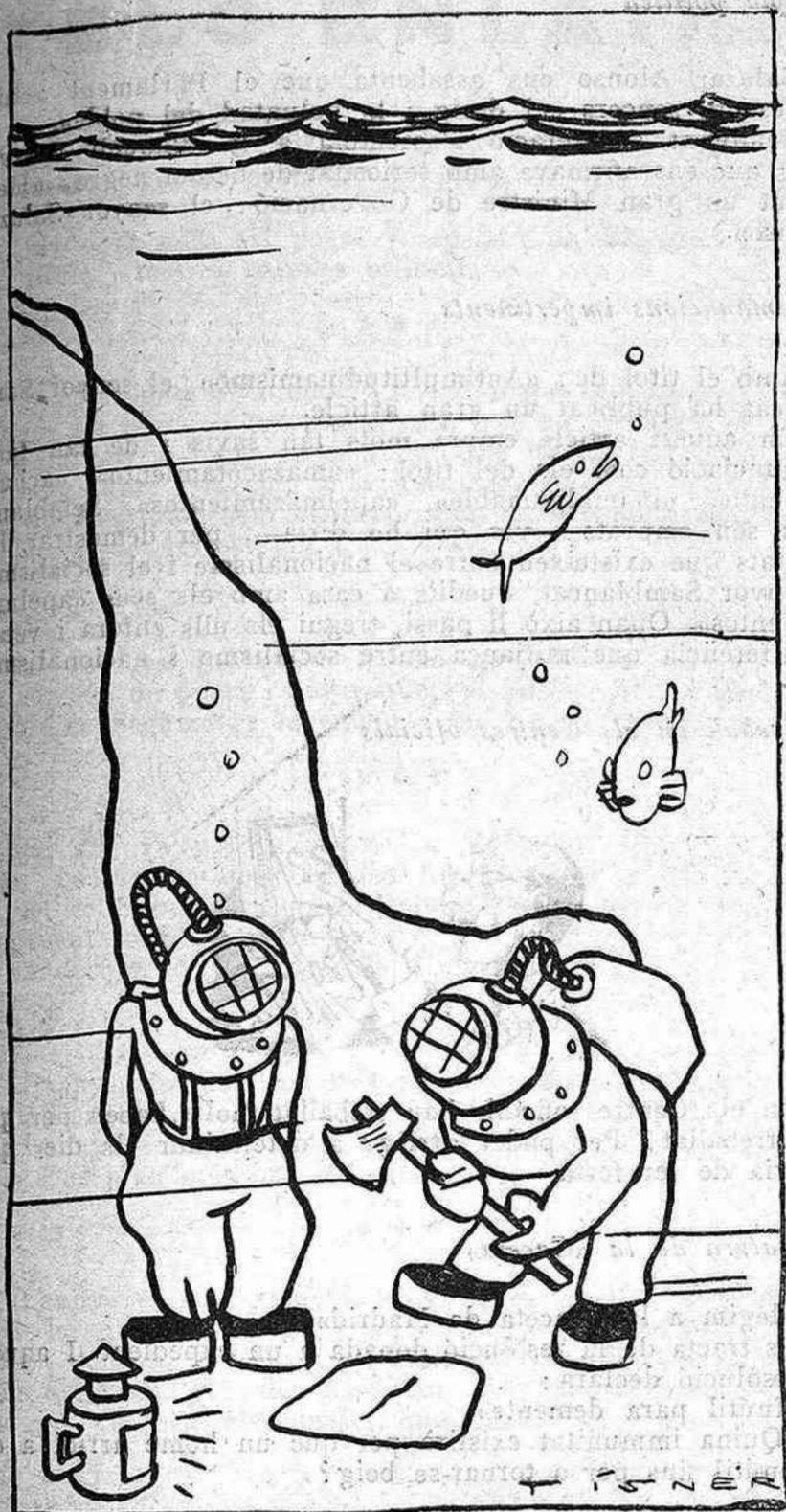
La gesta llegendària de Guillem Tell és conegudíssima. De «Guillem Tell» se'n pot escriure una òpera, una opereta o un poema.

El film de la Filmófono es pot dir que és òpera. Té molta decoració i moviment coral. El que no té és vida.

Dintre els grandiosos escenaris naturals del Guillem Tell, les figures s'hi belluguen petites, insignificants, acartonades, a prova de «racontes» i «àries».

Res no ens emociona en aquest film. Obrim uns grans ulls i la música ens ve de les muntanyes i dels arbres; una música muda que treu a l'espectacularitat operetística de la pel·lícula, la poca vida que se li hauria pogut infondre.

Aquest film alemany és dirigit per Paul Heinz. El ju-

¿Vols venir, demà, als banys?

guen, com poden i com saben, Conrad Weidt, Hans Marr, Theodor Loos i altres.

En «Guillerm Tell», hi treballa Emmy Sönnemann, esposa, des de fa poc, de Goering.

Constatem el gran èxit alemany de les «estrelles» cinematogràfiques.

CAPITOL: *Liliom*.

De la Fox. Versió cinematogràfica de la coneguda obra de teatre de Molnar.

Bona filmació de l'obra del dramaturg hongarès, ben adaptada per Enric Pömmer i ben dirigida per Fritz Lang.

La Florelle i Charles Boyer en fan una autèntica creació. Bona visió del Paradís!

PRINCIPAL PALACE: *La flota celeste*

Si per a fer pel·lícules com aquesta, s'ha desallotjat la revista del Principal Palace, no valia la pena.

Confessem que la sala del Principal Palace feia millor de marc per a Margarida Carbajal que per a pel·lícules tan mediocres com «La flota celeste».

Aquesta pel·lícula equival a «Miss-Thery!».

CATALUÑA: *Cruz Diablo*.

Pel·lícula mexicana presentada per la casa Febrer. Un rave protagonitzat per Ramon Pereda, que és un altre rave.

FEMINA: *Cuando el amor muere*.

Producció de la Universal.

Pel·lícula blanca, per a les «niñas de Cuenca». El nostre comentari és aquest: «Cuando el amor muera, que lo entierren».

En sortirem millor.

FANTASIO: *Turandot*.

Producció de la Ufa. Coneixem una «Turandot» evocadora, la de Carles Gozzi. Coneixem una «Turandot» afgasada, la de l'òpera de Puccini. Coneixem una «Turandot» de nou ric: la del film de la Ufa.

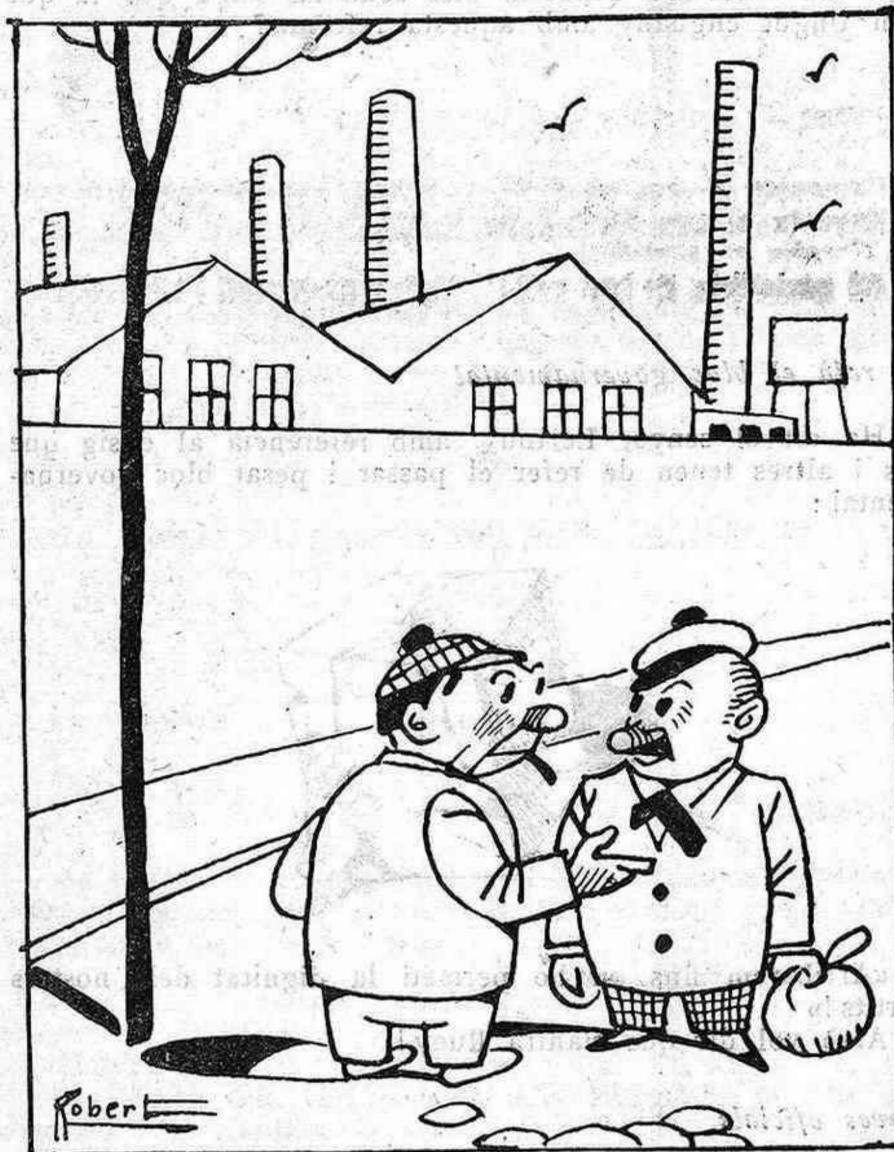
Quina «Turandot» més esgarrifosament «wamp» la de Kate de Woge!

Una conferència de Francesc Curet

El distingit escriptor Francesc Curet, ex-director de la revista «El Teatre Català» i autor de diversos treballs sobre la nostra dramàtica, ha realitzar interessants recerques històriques sobre les representacions teatrals que en algunes cases senyorials barcelonines van ésser donades a las darries del segle XVIIIè.

El resultat d'aquestes recerques, serà exposat pel seu autor en una conferència que donarà avui divendres, dia 26, a dos quarts de vuit de la tarda a la sala d'actes de la Institució del Teatre, carrer d'Elisabets, 12.

El prestigi del conferenciant i la curiositat de les dades històriques a què es referirà en la seva conferència, totalment desconegudes fins avui, fan que aquest acte sigui esperat amb general interès.

El Primer de Maig

—¿Que no celebrarà la festa del Treball?

—Si per cas, la del treball que tinc per trobar feina!

Croniqueta de la setmana

L'Emiliano opina

L'Emiliano opina i les seves opinions pesen. Això vol dir que són pesades. Ja únicament les llegim els enamorats de l'humorisme. Emiliano, té un humorisme rústic que enamora: humorisme d'esclops i palla fermentada.

Unes recents manifestacions de l'honest radical diuen: «Debe constituirse un Gobierno fuerte, a base del partido radical, y con Lerroux a la cabeza, que prepare labor para diez años.»

Que bé això del Govern fort i dels deu anys de govern demanats per l'Emiliano! Si això no és humorisme, i del bo, que ens pengin.

Amb deu anys, l'Emiliano ja ens hauria pogut representar dignament en totes les Repúbliques Centre i Sudamericanes.

La reforma constitucional

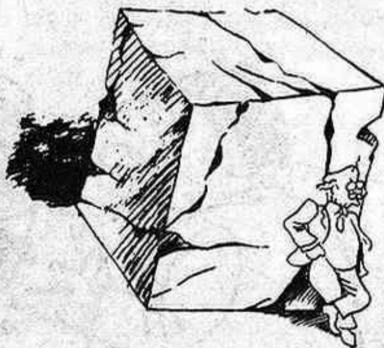
En un míting de joventuts radicals, un jove radical de seixanta anys, deia amb aquell fervor extingit dels joves bàrbars:

«La pretensió de la Ceda, en voler reformar la Constitució, és absurda.»

I tan absurda! Tindrem més setmana santa que la que hem tingut enguany amb aquesta reforma?

Es refà el bloc governamental

Ha dit el senyor Lerroux, amb referència al desig que uns i altres tenen de refer el passat i pesat bloc governamental:

«Arribarem fins on ho permeti la dignitat dels nostres partits!»

Això vol dir que s'anirà lluny!

Noves oficials

«Es dotarà la policia amb dotze motos més i amb vuit automòbils ràpids.»

¿Per què es «dotarà» la policia tan abundantment si es veu públicament que la policia no es casa amb ningú?

Miopia política

Salazar Alonso ens assabenta que el Parlament actual representa sencers «el desig i la voluntat del poble».

Semblant asseveració s'assembla a la d'aquell il·lustrabotes que ens afirmava amb seriositat de betum negre: «Hem tingut un gran Ministre de Governació: el senyor Salazar Alonso.»

Recomanacions impertinents

Amb el títol de: «Antimultitudinamismo», el senyor Samblancat ha publicat un gran article.

En aquest article empra mots tan savis i de tan fàcil pronunciació com els del títol: «amazacotamiento», «achantamiento», «dinamalgamable», «apelmazamientos». Semblants mots són emprats —ves qui ho diria—, per demostrar les afinitats que existeixen entre el nacionalisme i el socialisme.

Senyor Samblancat, quedi's a casa amb els seus «apelmazamientos». Quan això li passi, tregui els ulls enfora i veurà la diferència que mitjança entre socialisme i nacionalisme.

El treball en els Centres oficials

En els Centres oficials han treballat molt, Sabeu per què han treballat? Per poder arribar a determinar els dies que s'havia de fer festa.

Literatura de la «Gaceta»

Llegim a la «Gaceta de Madrid».

Es tracta de la resolució donada a un expedient. I aquesta resolució declara:

«Inútil para demente».

¿Quina immunitat existirà per què un home arribi a ésser inútil fins per a tornar-se boig?

Benediccions a l'engròs

El Papa va rebre els ex-combatents francesos i, després d'ofrenar-los un discurs, els va dir:

«Us beneixo a vosaltres, les vostres famílies, tots els combatents i tota la vostra França benivolguda.»

¿Coneixerem algun dia l'import de la factura que el Papa haurà passat a França per aquest lot de benediccions a l'engròs?

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

TELÓ ENLAIRE

Noves i comentaris

«Reina», poema dramàtic de Josep M.ª de Segarra. Teatre Nou.

Una obra més del poeta Josep M.ª de Segarra. Trossos soporífers. Duets i balades brillants.

* * *

Els personatges, ninots. La xafardera que ha de fer la Guard. La mare, o mare abadessa, que ha de fer la Morera. El xafarder, o home de caràcter, que ha de fer en Gimbernat. Un paper llarg per a la Vila, serà «Reina», serà l'«Alegria de Cervera», serà «Glòria», etc. Un paper, o millor una tirallonga de versos, per a en Daví.

* * *

Les escenes que cusen l'acció fan badallar. Els diàlegs d'amor són de poeta i engresquen el públic. Sort d'això: els èxits d'en Segarra es repengen a les croses dels consonants.

* * *

Qui ens va plaure més? En Ventayol. Després, Maria Vila, malgrat moltes vegades fes gàrgares amb els versos no del tot sabuts. Després, Emma Alonso, en un paper incongruent com una mala cosa.

El decorat d'en Fontanals, lluminós.

* * *

«Fanny», comèdia en tres actes de Marcel Pagnol. Teatre Poliorama.

«Fanny» és la comèdia de Marcel Pagnol que ens plau més. Ens plau més que «Marius».

* * *

«Fanny» és una comèdia intel·ligent i viva. Marcel Pagnol ha pogut arribar a «Fanny» perquè començà amb «Jazz», comèdia difícil. La simplicitat de «Fanny» és d'una gran dificultat. No són pas com «Fanny» les comèdies fàcils que cerquen els nostres empresaris.

* * *

Que a Catalunya ningú no escriuia «Fanny»? ¿Quin esperó tenen per a escriure els autèntics valors del teatre català? Digueu-los que us mostrin les llistes de recaptació que fan a la Societat d'Autors. No ho poden fer. A casa únicament poden mostrar aquestes llistes els autors que mai no podran escriure res que s'assembli a «Fanny». Els qui ho podrien escriure, si tinguessin ambient, quan van a un escenari i es topen amb l'empresari reben un tust de protecció compassiva a l'espatlla.

* * *

Laura Bové ha estat «Fanny». Ramon Martorí, molt bé en «Cèsar», i Enric Lluelles, en «Panís». L'Honorina d'El-en «Cèsar», i Enric Lluelles, en «Panís». L'Honorina de l'El-

* * *

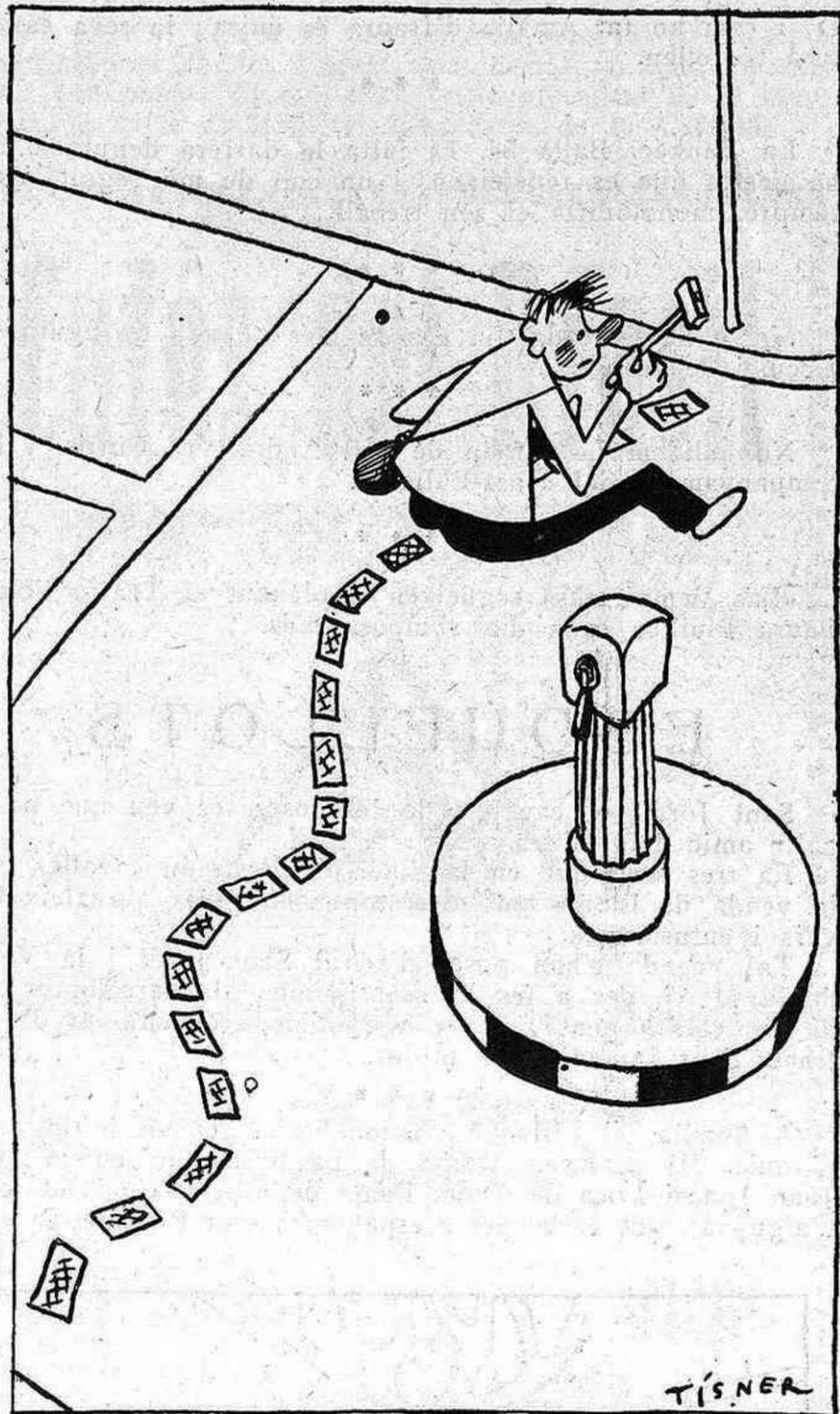
Melcior Font ha fet una bella obra de traductor. Diem una vegada més que Ramon Batlle és un magnífic decorador, i Pons i Pagés un intel·ligent director d'escena.

* * *

T'apropes a una taquilla de teatre per comprar seients. El primer que et surt al pas, és l'antipàtica figura del revenedor, ca cerber del teatre. ¿Quan es farà una protesta col·lectiva contra aquest paràsit de l'espectacle públic que és la reventa?

Es vol una cosa més immoral?

* * *

L'home que marca els passos dels peatons, s'ha embriagat.

Castrito i Arteaguita segueixen enganxats en «Els inseparables». La «Celita Gamezita» segueix essent l'única atracció autèntica d'aquesta «revistita». Ella, i els boys.

Ai, el Castrito i l'Arteaguita!

* * *

«La Malquerida» segueix mal vista. La gent no hi va.

* * *

«El Gran Ciudadano» és el mateix Muñoz Seca.

* * *

Teatre Tívoli: Espectacles Internacionals.

Teatre di Piccoli-Yombo: Espectacle àgil de maionetes.

No podem dir ben bé que els fils d'aquestes marionetes moguin somnis, però l'espectacle té visualitat i els ninots són moguts amb ritme i vida.

* * *

«Balder». Ai!

Ens diuen que els recursos dels automates moguts pel ventríloc són limitats.

Deu ésser així. Fa tants anys que veiem el mateix.

* * *

Amàlia d'Isaura. Ens fa riure intel·ligentment. Sap què

fa, i com ho fa. Amàlia d'Isaura és única; la seva caricatura té relleu.

* * *

La Yankee. Balla bé. Li falta la darrera depuració. Hi ha gestos que es repeteixen, i un cop de mà seguit, igual sempre, monotonitza el seu treball.

* * *

Mercè Serós, cada dia ens ve més afinada de figura, de dicció i de vestuari.

* * *

No oblidem la parella de ball André and Curtis, i l'acompanyament del «Jazz-Pàlmer».

* * *

«Las Vampiresas» segueixen emplenant el Teatre Còmic. Laura Pinillos cada dia s'imposa més.

ESQUELLOTS

Sant Jordi, el cavaller de les roses, es veu que no és gaire amic dels llibres.

Fa tres anys que en la diada de l'estrenu cavaller i de la venda de llibres amb descompte, la pluja aigualeix fervors i entusiasmes.

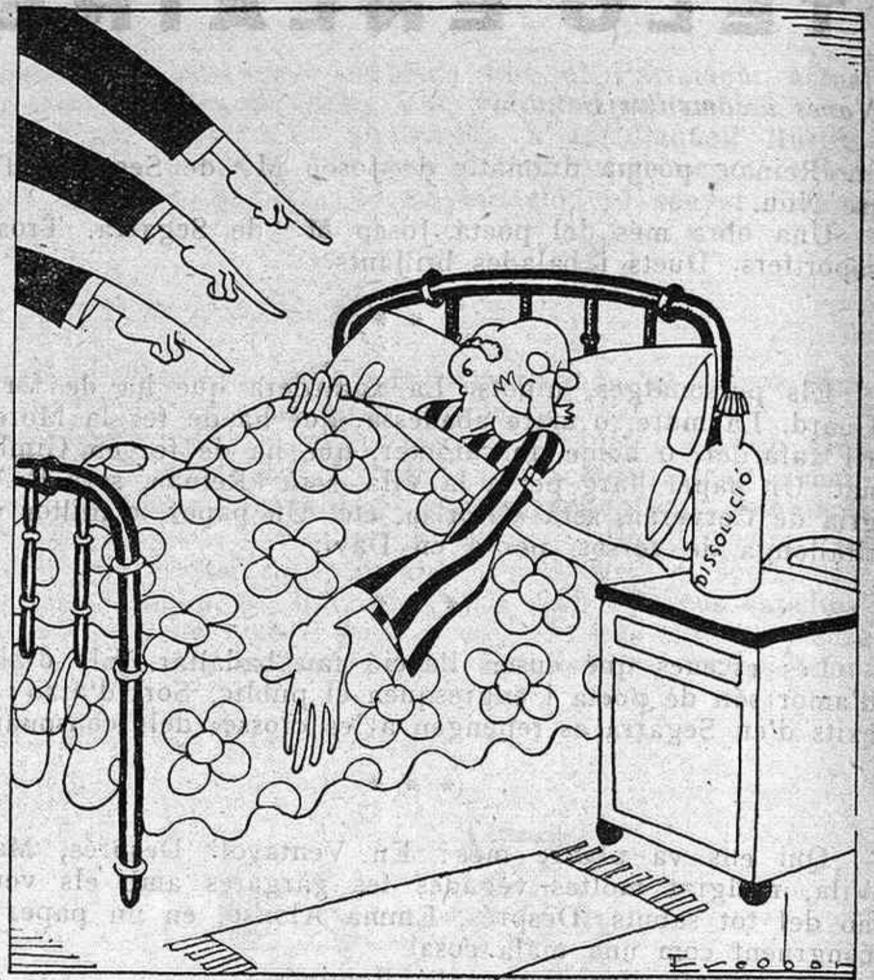
Tal vegada s'han posat d'acord Sant Jordi i la Verge de la Mercè per a fer la «santíssima» als barcelonins? Si de cas caldrà pensar en la conveniència de canviar de patrons. Sant Jaume ho fa millor.

* * *

A Sevilla, el «Bloque Nacional» ha fet un míting monàrquic. Hi parlaren —això de parlar és un eufemisme— Juan Ignasi Luca de Tena, l'amo de l'«A B C» i fabricant d'aiguanaf, què és bo per a espants; Víctor Pradera, la emi-

—Què cerca, vostè?
—Tenen «El 6 d'octubre que jo no he vist»?

POBRET

La veu dels tres.—O nosaltres o la medecina.

Ell, el quart.—Què hi farem! Es de tan mal prendre...

nència que en vida havia jugat a fet amb Fruela i Pelai, i Calvo Sotelo, l'ex-«niño prodigio» de la Dictadura, que es veu ara el Poder a les mans com una figa a l'abast de la badoquera.

Presidia l'acte un capità manaià retirat de servei i feien els gegants o de cort d'amor cent onze jovincels amb uniformes blaus i boines vermelles.

* * *

Marcel Pagnol, l'il·lustre autor provençal, ha triomfat a Barcelona amb la magnífica «Fanny». Molt abans havia triomfat a la nostra ciutat amb «Topa-

—¡l que divertidà que és la Primavera!

ze», sense necessitat de portar-lo a les taules. «Topaze» té a Barcelona un monument de carn i ossos, una mena de Buda vivent, que si Pagnol ens visita veurà que fa la pols al protagonista de la seva obra.

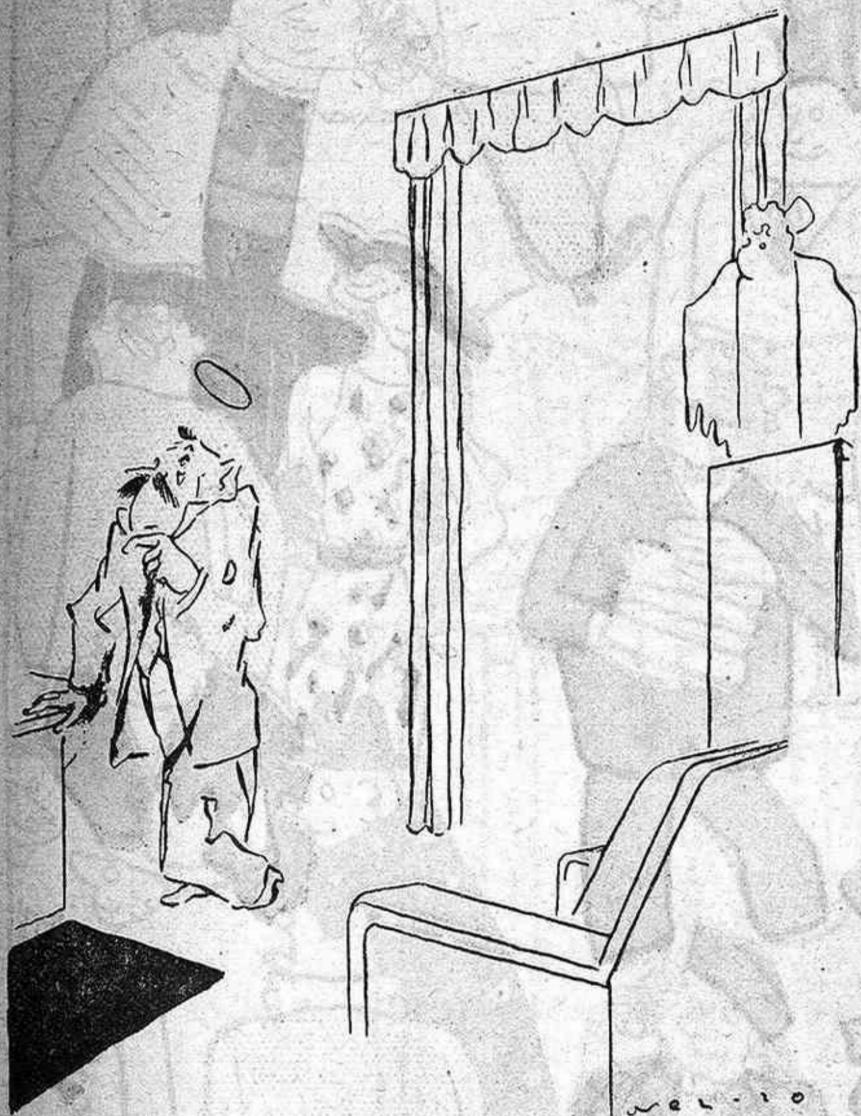
* * *

D'uns quants dies ençà els tramvies corren més del compte, i no pas precisament és que llisquen o grinyolen damunt les vies, sinó és que fan via per mitjà del clàssic untet.

Ara bé. Hi ha coses que no poden anar ni amb rodes i que passen del compte i... no ens estireu la llengua que descarrilariem i, a més, hi ha mordaces.

* * *

Com hem dit en diversos llocs d'aquest número, «Fanny», de Marcel Pagnol, ha obtingut un gran èxit de públic i de crítica.

La veu de la dona

Bèstia! Animal! Porc!... Oh, si sabies què penso de tu!

TEATRE COMIC

Palau de la Revista

DISSABTE

DEBUT de la Companyia del Romea, de Madrid, amb

Las Vampiresas

per

Laura Pinillos, Alady i Lepe

S'ho mereix, perquè és una senyora obra. Si per compte d'ésser francès l'autor, hagués estat català, ja hauríem sentit els penjaments de més d'un crític procedent de la incubadora de savis amb ulleres del carrer de la Canuda.

Cafés del Brasil

Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil

Són els més fins i aromàtics

CASES BRASIL

BRACAFÉ

PELAYO - CARIOCA

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA

El Club de Medianoche

en espanyol, per Clive Brook i George Ralft

TE QUIERO Y NO SE QUIEN ERES

per Joan Murat

WONDER BAR

La superrevista espectacular de l'any

REVISTA I DIBUIXOS

LIBRERIA BARCELONA

Diada del Llibre

—Doncs jo, francament, em creia que això del «dia del Lliure» era un festival de taxistes.